

La sardana és una lliçó vibrant de la unitat en la diversitat, de la disciplina sense coacció, de ritme i de fantasia ensem. També, una manera espontània de retre culte, sense sentimentalismes tèrbols, al sentit reverencial que l'home deu sempre a la dona, avui en plena crisi, possiblement per culpa de tots dos.

Ah, i no ens oblidessim pas, ben al contrari, d'un altre motiu de glòria de la Sardana: vull dir, del seu esperit de germanor, de convivència cordial. Perquè no em negareu pas que la sardana, apart dels seus valors artístics i del seu legítim objectiu de proporcionar un espai, és un microcosmos, un petit món, on es realitzen i s'exalten, com en una petita societat, les més altes virtuts de l'home per a ell mateix amb relació als altres: la col·laboració, la igualtat social davant de la vida i de l'art, la solidaritat davant d'un ideal comú, l'esperit autèntic de germanor, en fi: veus ací una de les més belles fórmules de la convivència nascudes de la intuïció popular que ens atrevim a vincular als postulats de la dignitat humana que enjoïen la providencial Encíclica "Pau a la Terra" de l'inoblidable Joan XXIII...

Més, tota glòria comporta la seva Servitud: cal que l'enorme difusió a Catalunya i a fora d'ella, de la Sardana, no sigui un perillós element d'evaporació del seu perfum espiritual; que el folklore turístic i el que no ho és, l'automatisme i l'snobisme, no en malmetin la gràcia, com una rosa en mans grolleres. Aquesta és la servitud que apuntem: la de vetllar, malgrat el risc de la impopularitat, per la puresa essencial, que no tots els concursos —per exemple— ens garantitzen; cal que la sardana sigui un mitjà, no una finalitat per ella mateixa, que prou ens ho proclama la directriu del pensament franciscà: l'Art, totes les coses, han estat creades al servei de l'home per tal que aquest serveixi millor a Déu.

I a mantenir la glòria i defugir la servitud, quan a la Sardana, tinguem a primer terme sempre, com un dels seus ressorts més eficaços, els concerts. El bon sardanista necessita posseir una formació musical, sense la qual tots els defectes el poden, si més no, temptar. Veus ací que els concerts de sardanes són com finestrals oberts al sol del bon gust i del coneixement profund de les íntimes meravelles de la nostra dansa.

Voldríem, ara, tractar del programa d'avui i ens dol que, per diverses raons, ho haguim de fer breument i, encara, només en algun dels seus aspectes. Sense demèrit dels altres autors, hi figuren, com diria Josep Miracle, els Quatre Evangelistes de la Sardana: Pep Ventura,